ديوان اعظم

تصنيف كيل

مرحوم ميان محمد اعظم شاهه

ساڪن بقاپور (لاڙڪاڻو)

مسدس پاڻ ميان اصغر شاهه کي حق تصنيف

جا نقد پئسا ڏيئي ڇپايل

ويڙهومل ڪنڊ مل

پبلشر- بوڪسيلر لاڙڪاڻو

قيمت ٠-١٢-٠ ڇپائڻ جا حق واسطا قائم

جي جي هن جهان کي تون ڇڏين نيٺ مري
موٽي هن مڪان تي تون ورندين ڪوڙ وري
جڏهن منهن ڇڙهندين انهيءَ پر پوندي ڳاهه ڳري
پر لهندئي ڏُلَ ڏيري اعظم استغفار سان

تمت بالخير

ديوان اعظم

تصنيف ڪيل جناب مرحوم شاه صاحب

محمد اعظم شاه بقاپور تعلقه لاڙڪاڻه

هن ڪتاب ۾ ڪافيون ۽ غزل ۽ دوهڙا

چيل جناب شاه صاحب ميان محمد اعظم

شاه جا بي نظير آهن

سان ڪوشش ميان علي اصغر شاه صاحب جي

اعظم ڇپايو - قيمت ۰-۱۲-۱۱ آنه

رعايتي ... آنه

غزل نمبر ١

بنا تنهنجي نه ٻيو رهبر علي المرتضيٰ منهنجو
تون آن هادي تون آن رهبر تون ئي آن رهنما منهنجو

١ پڪاريندس پيو پل پل هي هيڏ رهي جيڏه
وظيفو ٻيو نه ورد آهي سنجي صفدر سوا منهنجو

٢ تون آن مولا سدا منهنجي تون ئي وارث وسيلو ئي
معاصي جرم مولا نه تو ري ٻيو ناخدا منهنجو

٣ نه صفدر تو سوا سند و ثاني ٿيو پيدا نڪي ٿيندو
وري هوندين نه تو نه هوندين سخن هي آصفا منهنجو

٤ معاصي جرم منهنجي شڪستي ٿي جي آ ڪشتي
ڪيان غم ڇو اجان اعظم علي آ پيشوا منهنجو

غزل نمبر (٢)

جو ٿين حل مشڪل ڪرين منهنجو يا علي مشڪل ڪشا
منتظر آهيان گهڻو ڏس راه تون راهِ خدا

۱ مرتضیٰ مولیٰ سچي تون جينه ڪرام

پار ڪر عيسي ڪر تون مُنهنجي بيگسن باپ جا

۲ تون وِٽين جي واڌ آهين عاجزن جو آسرو

تا تگيئون تاري بہ منهنجي تو بنا ناهي ڪو

۳ سورتہ سنئين ۾ تون صفدر سنسنسنجي

داهن پٽ ڪر دلبر دلا در گاہ جا

۴ شاهن اعظم شاہ مردان شير يزدان شاہ تون

ڪر خدارا هي سگهو مقبول منهنجي التجا

غزل نمبر (۳)

چوڪ مؤمن سُڀيا اٿو مولىٰ مُشڪل ڪُشا علي آ

مشڪل ۾ ٿيو نہ ماندا حاجت روا علي

۱ شهزور شاہ حيدر شير خُدا شهنشـ

سونبو تراب برتر بدر الدجيٰ علي

يا ورِيتيم سڀ جو ضامن ضعيف ڪُل جو ٢
موڙهن جي وات مولا ڪهڙو وسوا علي

فيّاض فيض بخش ورهِ هدايت رهبر ٣
سو گنج بخش گوهر صاحب سخا علي آ

اَعظم عليءَ جو رتبو مولا ڪيو مٿي آ ٤
داماد مصطفيٰ جو صاحب صفا علي آ

غزل نمبر (٤)

جوڻي يَدُ اللهَ فَوقَ اَيْدِيهِمْ جهين جي شان آيو
علي خود آ ابو بڪر عمر عثمان آيو

علي مولا علي اعليٰ علي آ ذات تن جي آ ٢
هميشه جيڏا ارٿ جو فرض ذڪر قرآن آيو

علي هادي علي مهدي علي آ رهنما رهبر ٣
علي جو عشق مؤمن جي رڪن ايمان آيو

٣	علي حيدر علي صفدر علي ساقي ڪوثر مٿي شان مولا جو ڪيو قرآن ۾ آيو
٤	علي اعظم علي اڪمل علي اعلى علي افضل علي هن شان شوڪت سان زمين آسمان ۾ ايو

غزل نمبر (٥)

ٿلهه	مؤمن پوي نه مشڪل ڪريا علي مدد تُرهو پنڌ بي توڪل ڪريا علي مدد
١	مور هن منجهن جو مولا ۽ حامي هيتي هُتي هرگز نه پئي نه هيڪل ڪريا علي مدد
٢	حيدر جي حبّ هردم سيني اندر رکي رکو پريتون نه پڪار پلپل ڪريا علي مدد
٣	صفدر جي سڪ سدائي حيدر جيا رکو هميشا بي خوف رهبو بلڪل ڪريا علي مدد

٤	حيدر پڪار هر هر ٿو حيدر ري ميشاد
	حق جو ميما ئي هُل هُل ڪيا علي مدد
٥	آڌر علي اسانجو وارث ولي نبيءَ جو
	صفدر سوار دلدُل ڪريا علي مدد
٦	معافي مُصيبتون ٿيون مولى علي مد ديو
	ڪنهن ڀول بيءَ نه توڻ ڀل ڪريا علي مدد
٧	گل جو ٿند را گل سان آخار خار آخر
	دشمن آخار توڻ گل ڪريا علي مدد
٨	صفت ثناء گل جي بيشڪ نوڪي برابر
	ٻنجي زبان بلبل ڪريا علي مدد
٩	جنّت جو جام ڪوثر اعظم ٿي آخرة م
	حيدر سوا نه حاصل ڪريا علي مدد

	غزل نمبر (٦)	

چوٽي گوندر اسان تي پئجي ڪل غم ؛ هو يا شانِ علي دا نم

۱ اڄ علي دا شان وڌايا ؛ يعني رب الله نام ڌرايا
دا ما رشافع اُمم

۲ شانِ علي دا شاهنشاهي ؛ مين هان علي دي درگاهي
پئجي ڪل پول پرم

۳ شان علي دا هو يا اعلىٰ ؛ رتبه ودهايا رب تعالىٰ
ڏادر ڪيتا ڪرم

۴ هر دم اساڏا حامي علي هي ؛ ٻاجهون علي دي ٻي ڳالهه هي
اَعلىٰ عَلِيٌّ اعظم

غزل نمبر (۷)

چوٽي حسين ڪاڻ هو دم ؛ مؤمن ڪونتا ماتم
رئي غم دم گذارن قادر تي اهو ڪم

۱ محرم سوانه مو رڪه ... امام جو ڪن

مؤمن لئي جاني مولا: هرماه آهه محرم

١ه مڪربل کي مخلوق تي سو ز جي رتن ڀيا

ڪوڙن مؤن ڪنهن کي خوند و: آلِ عبا سند غم

٢ه سڪ سو سوء تن جي مومن رکن مدامي

غم ۾ سدا اگذارن وندا اوهن نڪو دم

٣ه هادي سان هڪ وحي ثنا کجي ڳالهه تنجي ڪري

ڪيو قدر تن جو قادر: اعلى عظيم اعظم

غزل نمبر ٤٨

جوڙ پيا داڪنهن جڳد پيرن: ترس تريا نيڪو ني توتلد

١ه ٻچڙا پاڪ بتولد ابيهوش: وچ پيراندي زنجير

٢ه ٻچڙا پاڪ سو لڳيا سل: تير لڳيئي ماريئي تير

٣ه ڪربل ديا وچ قتل ڪتيئي: شبير خدا دا شبير

٤ه اعظم پنجتن پاڪ دا گولا: سيد ذيشين سڌ بير

غزل نمبر (٩)

چوٿي بلاشڪ شاهه بغدادي توئي آن مرد جيلاڻي
قريبو نو ڪنئون سو قدمن ويٺون آن محبوب حقاني

١ توئي وارث توئي نائب پيغمبر پاڪ جو پيارو
توئي شيخ المشائخ آن توئي آن غوث صمداني

٢ ڪيو تو قبر ۾ ڪيڏو : اُتي امداد عاصيءَ سان
ايهاسند عام کي آهي : تي عاصي ساڻ آساني

٣ ٻڌي گهوڙگ عيسائي : اڳيون آيا جڏهن تهنجي
مُناجيا ربي منجهاري : قبوليون پرع مُسلماني

٤ ٻُڌي باڪار بُدترئي جي ڪيئي ٻاهر ٻنڊو پيرو
ڪرامت سمجهي جهڙي : تون آهين سِرِ سُبحاني

٥ قدم ڪُل تي وليتن تي : بلاشڪ يا دلا تنهنجو
مگر صُنعان تيو منڪر : ستي تهنجي دُئي عصياني

٦ يکي ڪنجي ڪٿان پوڻي، وري صُنفان ٿيو ساگر
ٻُيتو ڪاڪل جي ڪاڪل ۾، چيني زنار جيا گا

٧ خدا جو دلو بيشڪ تون، مُحي الدين جيلاني
ولي جاهي قطب جاهي، نڪو اعزت تو ثاني

٨ مَنو جيڪو چوي تو کي، مُنو مرد و دسو موذي
ويو ٻجي اڌو ويڙهي، مُنو ماڻي ڪهڙي ماڻي

٩ توئي آن پير پيرن ۾، تون آهين قطب قطبن ۾
توئي آن غوث غوثن ۾، تنهنجو هي ڏيها آڏاني

١٠ تون آن مقبول مولى جو، تون آن منظور مولى جو
تون آن محبوب مولى جو، تو سر آ تاج سلطاني

١١ ٻيلهِ ڪُنهِ جيو ملڪ، اُهوئي شان آ تنهنجو
تون آن اولاد پيغمبر جي، آ تو تي لطف يزداني

١٢ لقب اعظم وزيري جو، مليل تو کي منئون آهي

Scanned / Digitized by: AAKASH ASSWANI (12)

غزل نمبر ١٠

ناهي عاشوري جو غم؛ ظاهر هٽ زنجيري ڄوڻي

تنهنجو چاهي ڏي ڇڏ ڏي؛ مونکي سند م تقديري

پيءُ ڪهين ڏاڏو مري؛ توڙي براد رياپس ١ه

ڏک ڦٽيو روئڻ رواڙس؛ ڪهڙ ڏنئي فقيري

بي شرع کي بيڌ ياناڻ؛ تو آسمجهو ٻاشرع ٢ه

تو اچي افسوس البت؛ تنهنجي هِنَ تدبيري

تون ڪري آئين بيونه ڪارج مون مثل مجنون ٣ه

ڪوهي نه سمجهي آڏ مرتخس تاخنگيري

گهڻ ابوبکر و عمر عثمان ٻنهي عاصي ٻڌي تو ٤ه

نه استغفار چيئي تونه؛ هاءِ هن تقصيري

گهڻ گهڻيا تنکي پيو؛ جنهجي نه سگ مٽ تونه ٥ه

سمجھا ھو کیا مقبول مون ۽ تنھنجي پيرن

٦ وچ تڙپيا مون تڙپيءُ تڙ سان نه تون تڙ تڙ جيئن تون

پيءُ نه سنل مون نظر کان خام تون ختن

٧ تي اچي وٺ وٺ جي ڪاڻي ميل ۾ مخلوط ٿي

ڪو پڇو ن سسئي تي عاشق ڪو ٽن اغم هيرڙي

٨ دل جو ماتم دل ۾ ڪن اهڙي ٿي نه ٻي ماتم سان

وهڻ وچ وڃي ڏسيا ڪاٿ منھنجو ناهي تون پيرڙي

٩ غم نه ڪر اعظم نه روءِ آيو تنھنجي پيار

تنگ آخر آ ٿي پو شب وشبيري

غزل (١٢)

چوڻي عدالت جنهن جي آهي تم اهو ظالم نه ٿي سگهندو

نڪي جنهن کي جهالت آ اهو عالم نه ٿي سگهندو

هن جو تجربو پاڻ هن جون ڏيندي پيدم ڪهن کان

گهڻي جهڙن ڪئي آمخن ڏي ٻا اهو خادم ٿيو سگهند

صنم حاڪم سڏيو موڪلي پنڌ تي ٻا هو جيم ٿئي

قبولي جهن غلامي آ :: اهو حاڪم ٿيو سگهند

وڏي طاقت آموني ڪي :: ڪيائين سوار ڪيپياد

ڇڏيو نيو ڪيهڙ نه ٻاهين مان ٿڙي ڪمو ٿي سگهند

ڪيئي آپلو ٻاڪيئي :: رهي هڪ نام موهن جو

دوامي دور ڏيهاجو :: ڪڏهن ڪو تمام ٿيو سگهند

ولايت ڪٿي ساتم ڪي :: سخاوت جيم ٿئي

سخي جيئن سڄو موهو :: اڻين حاتم ٿيو سگهند

ولادت ڏس ولايت ڏس سخاوت ڏس شجاعت ڏس

اڻين جيئن سڄو ٿيو ... ادم ٿيو سگهند

جو تصنيف ڪريل آهي ٿيو اهو ١٣١٢ هجري

مگر هن راز کان واقف سڀيئي عالم نٿي سگهن

٨ ڇيو شبير ڇيڙهندي پي ترياڪوني بدي تون
مڙن وار وقت دارو پيٽي هاشم نٿي سگهن

٩ جو ماتم آ محرم ۾ ؛ او هو ماتم آسيني آ
وري پي ڪنهن مهيني ۾ اهو ماتم نٿي سگهن

١٠ ڪلي قدرت آمو الڪي ؛ ڇيم تمکني ڇيو جهڙ
مگر تو بدرنجي ؛ نيّر اعظم نٿي سگهن

غزل نمبر (١٣)

چوٿين بد و آمان تمر بي جي زيارت جي اجازت آ
اچو ڪي ڏينهن ڏوهن جي گناهن جي ڪفارت

١ زيارت جي اجازت ٿي ؛ اچو ڪي ڏينهه مهي
اسان يارن ڏوهارن جو ؛ ڪيو طالع نهايت

٢ه هلو يار وسگهو سبڙ وڃون پسڻون محبوب محفل کي
ايهه گفتار عزيز جي اسانجي پيئي هدايت آ

٣ه منادي وڪه مبارڪ ٿي ڄاڃو ڪي ڏينهن آهي
هند ين ماڳين اهو هوڪو سڀني ڪئي جو سماعت آ

٤ه ڏسواجهه بخت جي بازي ٿيو بيدار بيشڪ آ
ملي آڳام جي موڪل اها ڄ ٿي عنايت آ

٥ه سڌو ورو عيسپائو هي اچو ڪو ڏينهن سڄ آهي
ملي ديدار دلبر جي جيئن پر اڄ اجازت آ

٦ه لکين لاتن سندس لاتن سندس تورين تورا
اسان هيڻن سندو هر دم اهو حامي حمايت آ

٧ه گهڻي مدت وئي گذري اُنهي خواهش اندر ڀڪن
اسانجي بخت پي بيشڪ ڪئي اڄ هي ڪرامت آ

٨ه اُتي فريادڪر اعظم اچي خواهش اندر جي ڪا
بدو آمان ته اظهار تمنا جي اجازت آ

غزل نمبر (١٣)

بيتي نئين حسرت نئين خواهش نئون ارمان پيدا ڪر
نئين علت نئون دارون، نئون درمان پيدا ڪر

١ـه نئين الفت نئين رغبت، نئين محبت سکي نون رکه
نوان افسون نوان جادون نوان مستانا پيدا ڪر

٢ـه نيون ريتيون نيون رسمون نوان ڪر نوع تون جاري
نوان نوڪر نيون نيارن نوان سامان پيدا ڪر

٣ـه نيون ماڻون نوان مجنون نوا عاشق اداسي رکه
نئون چيلو نوان مقتول نوان خونها پيدا ڪر

٤ـه نوان سنگتي نوان ساٿي نوان رکه همنشين همدم
نوان ميخور نوان ساقي، نوان ميخانا پيدا ڪر

٥ـه نوان گلشن نوان مالهي نوان رکه باغبان بلبل
نوان سنبل نوان بوٽا نوان ريحان پيدا ڪر

٦ ننڍين ٻلڙي ٻا نئون ناتو نئين رکه دلبري دلبر
نئون اعظم نئون تون آن نئون شکرانو پيدا کر

فارسي غزل نمبر (١٣)

دلم بيمار در هجرت بلب جانم رسيده شد
بيا بهر خدا بنگر تن و جانم تپيده شد

١ چگويم هر دم از هجرت ؛ همي گريم همي نالم
ببين في الفور الفرقت دلم دلبر دريده شد

٢ بگو چاره که بيچارم همه از تن جان بيزارم
ترا طالب طلبگارم ببين خون بار ديده شد

٣ بهر ساعت بگردانم بهر سو چشم بهر تو
بيا بنماي ديدارت اجل جرع چشيده شد

٤ اسم اعظم که ميداري ؛ ازان رو قيد کردي دل
چو زنگي زلف بکشادي ؛ دلم مارا گزيده شد

غزل اردو نمبر (١٤)

باعث کيا بيرهنا رهي هي متا دباهي کيون کهندم مينا هي هلا يا هي

١ اتنا بھي ظلم ظالم مظلوم پر نہ کيجي
آرام عيش فرحت فنا ديا ھي

٢ تم پر عطا خزانہ جو ھوا حسن کا
خيال رکوہ تم بھي ھيکين فنا ديا ھي

٣ گل کي طرح تکبر تم ني کيا
خزان ني مانند تو مني مين لاکون لٹا ديا ھي

٤ در پر تمھاري دلبر دم دم جو مين پکارا ھي
سامان سر سي سن اعظم لٹا ديا

غزل نمبر (١٦)

حسين نجي ھتون دم دم کيئي عاشق کسن تا پيا
سوين سورن بتو بسمل پرين پر نہ پسن تا پيا

١ مجازي مون حقيقي ڏي ويا ھشيار ساعت ۾
مگر ماريا ڏنم موگا ئو سيون سمنتي سسن تا پيا

٢ سگھو سورن لنگھي صورة ويا بيد ان معنى اچي
مگر مردو بيامو ني کھيا کو نا ئنسن تا پيا ::

٣ه ذري هڪ ۾ لنگهي ظاهر ٿيئي باطن دريا ۾ تڪو
روهي عاشق محبن جي ٿو ٿاڻي ٿي دسن ٿا پيا

٤ه اکيان ڇاوڻ هيئي اعظم ٿو لنگهيا اڻ موت لحظي م
سنديئي مستو محفل ڪي ٿا اچي ڏهي ڏسن ٿا پيا

غزل نمبر (١٤)

چوٽي حسن جي يار چشمي ڪي: مڙيا مفتون چوڌاري
پيٽ ٻيئي پاڪ پاڻي جي ٿو ڪبوتر چو گرد چوڌاري

١ه حسن جي حوض ٿي هر دم: پوي ٿي پيهه پياسن جي
پر بورن پيالا پين نور ٿي: لهي اڄ ڪين تن ساري

٢ه حسن جي يار وادي ۾ ڊوڙيا غواص ٿي غرق ٿي
املهه مالڪ ٿي تن ماڻيون وجائي ويرو باد اري

٣ه اکين جهڙو ان اعظم سچا ماصوري عاشق
اڏنگو ٿو هدين اُبتر گمٿين ٿي خلق جي خواري

غزل نمبر (١٥)

سدا سهڻا الها انڌ ويم = رويون راهو تما ويم پي

ڪيون هٿڙا ڪيون سنڌڙا :: رويون پيرين پڪاريم

سڄڻ سهڻا اُداسن سان :: جدا ٿيون چا ڪجي

جيئڙي هميشه دوست هين دل ۾ :: ڪين ويهي وساريم

سدائي ياد هوئين سهڻا :: قسم آ پاڪ پروردگار جو

جسو هي جان جي پهنجو ڪيو گهورا گهمريم پي

ڇڏي هيڪل وئين هتڙي :: اداسي ڏکري ڏيئي

سوا تنهنجي سڄڻ سيني زيون درد ڪاڏ ڪاريم پي

ڪيون شڪرانا اچ اعظم خدا توکي ڪئي پانڊو

بنا تو دلبر پيادا برهتي غم ۾ گذاريم پي ::

غزل عدد (١٩)

جري: اي حسينا حسن تنهنجو ملڪ ۾ مشهور آ

تهنجي آئي اي عجيبا :: ملڪ ٿيو معمور آ

سو ٿهن تنهنجي جا سڪايل اي سڄڻ سهڻا سهڻا سو

سچ چئين سيني اندر :: ناقص ٿيو ناسور آ

ته ۲ خوب رو ۽ خوش نما خوش خلق تون
بل خوش لقائي شبه بدخواه ٿنهنجو راه گم ڪريو آ

ته ۳ هاڪ ٿنهنجي حسن جي هر هند هيجان مون پڌي
توسندي ساره ڪندي ٿيو من سندم مسرور آ

ته ۴ سوهڻ ٿنهنجي جوشنا گر آهه اعظم اصل ڪئون
اچ ڪيم ديدار دلبر دٿيو ڏکه دور آ

غزل نمبر (۲)

چوڪ سوهڻ ٿنهنجي ڦي سوين سهڻا سڪن سرمست ٿيا
هوش و مهر و ستر ٿيڻ دلربا تو وسٽ ٿيا

ته ۱ ڇا پٽاڪون پيا هڻن جي جلوه گو جلوه ڪرين
ملڪ ساري جا مڪرم پيش تو سڀ پست ٿيا

ته ۲ سڀ قطب سيتار ثابت ثاد لا بدرالدجيٰ
سوهڻ ٿنهنجي جي سڀ ڇالاڪ چابڪ چست ٿيا

ته ۳ سرو ڇا هي ڇا صنوبر بل شڪي شمشاد آ
اي عجيبا تو اڳيان خوار و خجل دل خست ٿيا

٤ه حسن تنهنجي جاهنيل ثابت دريءَ سي سيئن نٿيا
جن مٿي جلوو ڪيو اعظم مثل المستنٿيا

غزل نمبر (٢١)

چوڻي اڄ ٿيا سهڻا سڄڻ نام خدا موندي بهار
خوب ٿيو ياڏس خوشي مان هيئن ٻجهائي نار

١ه ورد منهنجو آ وظيفو نام تو شيرين شڪر
يادڪر جو ياد آهين دم نه ڪهن دلبر وسار

٢ه ڏينهن هفتا چا مهينا سال ٿيا سلگنديءَ سوين
جو جيئڻ ۾ لائق لذاري هيئن نه ڳنڍن ۾ نه ڳار

٣ه مان اڪو دربان در جو تون سڄڻ سهڻا سيال
ڪين ويند سر در جڏي دلبر نه ڇڏي نه ڪار

٤ه نانو منهنجو آ اعظم تون ٻي سو اعظم سڏاءِ
مون سڪايل سان سهڻا ڪانه ڳنسا غم گدار

غزل نمبر (٢٢)

چوڻي اسان کي آسرا تي سڳهرو مو ٿي سڄڻ ايندو

اڱڻ ايندو جڏهن جاني وڃو ٿو وڃوڻ ٻندو
له ٻي ٿيا ڏسهن ڀڳڻ کي پرين پره پيرو پيو پيارڪ
پوي پيرا پرين ايندو نسدو ورتيه سوتيندو
له سڪانئي پيئي سڙان ٿي پيئي سڄڻ جي سوم سڻهوتون
هلي هِت هوت سنل ايندو نمائي نال پوئيندو
له جُدائي مرڇلي جيڏيون سندم سر سالاهيو سارو
ڏکي کي دوست دلداري ملڻ جي محبت کلائيندو
له نه اعظم صفت ٿي عُماندو سڄڻ اچي سيپارِيندو
ڪبير جي قول کارو ڀي پرين پهنجا سي پرتيندو

غزل نمبر (٢٣)

ڏي صبا ساجهر سحر گهه مٿن پرين ڏي پيام
جو جيڏ ٿئي چا ڪئون وساري غوطه غمگين غلام
واله شيدا نزلن شاماليتن ڪبهي شوق ۾
حال هي هيئون سيلاڙ ٿي ٻيلي عاڏي العام

ڪافي ع۴۱

ڀيرو ڏي ڪيئڻ نبد ڪيئي ريد نسان دلبون

اکيون سي ڄڃيا پرين تونه پليون

۱ اکن جي اشاري وڌيا دل زناري

اگهڙ آ اتاري گوپيان ڪوٹ گليون

۲ اکن دل آري مرزوري ڪيئي

ڏيئي ڏکه گري مرهيٺي عڪي سي هليون

اکن دل آزاري ڪئي تن بيماري

نيڻن ناهجاري وهن نير نليون ـ

اکن جوهي اعظم خلاصوا خار

تو ريئي محب ماتم وٹين رهون رليون

ڪافي ع۴۲

ٿلهه هميشه هجر تنهنجي مرڪري دل دوست ٿي ڏاڍون

ڏکن سورن ڏکايل کي ڪيو ڪيئي سڀڻ ڪاهون

۱ سڀني تي سڌ سورن جي مٿي هٿ دسن جا ڪٿون

رهين تو طلب مٿا ڪون پياري ونسڀني راهون

٢ بگيا جا آنهي عاجز دلا سر حق انهي جو
ڪرين امداد ڪو تنهن شا ويو جنهن جو سپيءَ جا موٽ

٣ هجر جو ڪا هو ڪاهي نه ساعت تو ذني سا هي
٧ هاڻي ذي سگهي سهڻا کهيلئي ڪيڳا هٿون

٤ اِها اُميد آدلبر اچي اهڙي بريني ملندو
وڃي ٿو هي وڃي نوبند و اڳيو اعظم سندو هو نا

ڪافي ٤٣

آهي تسم خدا جو شب روز خيال تهنجو
ناهي قسم خدا جو گهر بار ياد پنهنجو

١ دم دم دليل دلبر جيڪر اچان اڙا مي
پرپو غيب اڪثر آهي وصال اهنجو

٢ شوخي پر شيخ شور بوي تقدتين ٿو هر دم
تو ڪه نه خيال ترت ابتر آ حال منهنجو

٣ اعظم اُهو ٿي سا ڳوگو لوگڪا اندرجو

محبوب جو سور سهڻا آهي سهڻ تنهنجي

ڪافي ۱۱۸

پهريون: پکو پيچ پيو پنهل سان اصلي ڪئون منهنجو آهي
برهي بنيو پينڊيو ريءَ جو تنهن مرچا هي

۱. سڀ عيش ويا اڏامي جا ڪون جدا ٿيو جاني
آرام ڪو اندر ۾ ناهي ننڊ رکي ناهي

۲. سهسين سهاڳ وارين نيڻا رکن ٿيون سرمان
ڏس ڪين ڏهاڳ وارين سر تن ۾ سينو ساهي

۳. اج ٿيا اداس دل ٿي دلبر جو ڏگ نهاري
ڪاڏهن قريب ايندو کڙهل ڪي ميءَ ڏي ڪاهي

۴. اعظم اميد آهي آخر عجيب ملندو
ڪندو ڪير پو خوشي مون ويڙهي ڏيندس وراهي

ڪافي ۱۱۹

پهريون: محبوب مينهن هئين تو انڪل ڪري اندر ۾
ٿرندي دتان مان رتيم ڏڪار ڇاندر ۾

پنڌ ڏوري ڏيا، جتن جڏهن سان جيڏيون ڏيرا
ڪيئي ڏاڍا ٻيا ٻار بگن ٿي پيري ڏيا

٣ سمهڻ سنائو سسئي جاڳڻ پايون جنجل هونان
حرف ڏر ڏي ٻوڏيا -

٤ اعظم اصلي آهيان ذات پر دچ ڇپا هنين ٿيئي
مونکي عشق اري ڏيا، جتن - مئي ڪي جاڳايو

ڪافي ٦٤

چوڻي دوست ٿني ڏيو دلڙي رمزن سان رجهائي
رمزن سان رجهائي غمزن سان ڏيو گهائي

١ نيڻ نمانان نريتون يار ڪئي پيو جنهن دم، ساهه
سيبا ناسر ريتون واو وڻن پيا تنهن دم، رمز سڄڻ
ڪارڙي پير پرتيو پائي

٢ ماڳ منزل سٿل موئي هوت هيئي جي اميد وِ،
تڙ ڙي ڪري مان ڪري، ڳالهه ڳجهي ڪا ايند و -
اهنجي جدائي جي گهر ڀسگو ته سهڻي جي ناهين

٣ ورُ ته وئي وارث ويا : ڏيرڪري مون ڏکيو ڳاريس
مان ڳاسائي : ڊود اندر مرد ڪيو هوت ٻنل هيڪلڙي
وائڙن پئي واجهايان

٤ هوت ٻنا اعظم هت آهيان عاجز : اهنجي قرب
ڪندو ڪو پنهنجو سام سُڄاڻي پنهنجي : پئي هان برنم
پلڙي دوست اچي دڳ لائي

ڪافي ٦٥

چوڻي سُهڻا ڏيکين تو ڙي تون نه ليکين : مان ته تول پٺي آهيان عيبائي

١ محبت تنهنجي تو ڏي ميان پُر ۽ وڇايون : الا ميان درد ڪيم دل ديواني

٢ محب او هان جي تو ڏي ميان : محبت ماريو الا ميان قرب وهايم ڪاني

٣ مان ته نه پايان تو ڏي ميان : ملڪ سڀئي مان ادميان سهڻا تو ڪو ثاني

٤ اميلي اعظم تي تو ڏي ميان روز ازل کان الا ميان محب ڪيو مهرباني

ڪافي ٦٦

چوڻي درس ڪيو ديدار تيئي عيد ڏون تيڏ ير نهر هائي
محب سنو منشار تيئي موج حسن جي مرجان مائي

٤ه اعظم خزاڻ ڏھن ھلڻو ٿيڪي ڏينھا جو ھمي آڌلبو
وه ڪي مولا راھي يار ٻنگلا مار ٿيو نه مٽت بنايئن

ڪافي ع١١

چوٿي ڊير ميں جو ٿيندين ڊيرو ائي ڦرتن ڪرھ وڏائي
١ه داٻي ڦرتن واءِ ڊھيڻو تيم نوڪي ٽلڪ ٻنيڻون
لونيڙ ناھيف سة ائين شير واڻي ڦو تڌ ڪرھ
٢ه خيال چڊ پو ڪيئن ڪرڻي لاھي آھن ھلڻو اتھ آھي
ايرھ ڪٿھيو جاڙي پير
٣ه ھڪ ڪمائي ڪان ڪمائيئي ڏيئي ويئي عمر وڃائي
ٿتن سڪيوان سو سو ڦير
٤ه ناھي وڏائي ور ٿو تنھنجو ٻاٽ سنھائي ٿسر ٿيئي
ڪوڙي سمجھي اگتو ڇير
۵ه اعظم توبه ڪرھت زاري ٿيام سمجھي تي اگھو
ڪاھي منھن ھوندي ننگا پير

ڪافي ع ١١٥

چوڻي: سدا نه هوندو جهان وو ماهي يار رکه ڳو ڏيا نه تيڻي ڏيانو

١ه مارو بون محل ڀي پيا موندا سوان هين چاپو ستان اوندا
نوان ٿيند پنهنڪا وو ماهي يار

٢ه دم دم موت پڪاري بندا بندا ڪم ڪرين ٿو گندا
آئي ڪندين ارمان وو ماهي يار

٣ه ملڪ شير چيتي ويا ڪيئي ذرتي هيٺ سمايا بيئي
جيو ڍهو اڄي جوان وو ماهي يار

٤ه اعظم هٿ رهي چار هبوڳ ذرتي هيٺ پو تهتر هبو
احمد ذبيل وامان وو ماهي يار

ڪافي ع ١٢٦

چوڻي: ديکه سهڻ ديي سهڻي صورت ميفنه ٿيندستامبا

١ه وَنحن اقرب اهين ريجهائي بلرڪتو سيبي صيي سيلي
صورت دا سلطان ميان

٢٩ سبق يقينن يار پڙها يار ڏيکي وَفِي أَنفُسِكُمْ آيا
قاضي کول قرآن ميان

٣٠ فَاذْكُرُونِي ياد سدا ئي سهڻل سڻون ڳالهه سڻائي
راضي ٿيا رحمان ميان

قُمْ بِاِذْنِي يار پڪار يا مُبان ديان نون هادي جيا
اعظم ٿيا احسان ميان ويکه سمنڊ ۾ سهڻو

دوھڙا پيلي جناب شاھ صاحب ميان محمد اعظم جا

شاهه شبير دا شوق نه جهن کرن دشمن سوني جائي
پياسي هووين ته نه پيوين نه تهين دا پاڻي
هر دو حيف اعانون اعظم جن سيني ماڙن ڏهڄائي
سله کربلا ديچ قربو ڏايا ويکو شاهه شبير کيوين
مت دا سر بار اتايا ويکو شاهه شبير کيوين
کربلا ديچ سيس کپايا ويکو شاهه شبير کيوين
اعظم عشق کماوا ويکو شاهه شبير کيوين

منی کربل دی میں ول ول مہن کون ملان
چگا لشیم دو زخ حشر دا سوہ نکھ تھون سلان
باجھو ں عشق حسین دی اعظم پیاکل کوڑیان گلان
منی کربل دی وچ کیتا دی پاوان منکر ل حسین دی جاوا
دفتر ایہے زردان کہن کون آکہ ستاوان من عول
آگیان شاہ شبیر دی اعظم کیجا الادان منکر من عول
چار تی یار رسول دی سبھی سہانلی نگاہ بر و شہدی
گلا کر بیٹھی منکر موہن کالی اعظم اجاتی امت کارن آئی
دلبر سائیں درد نو کی شل خوش وسیں خوشحال سدا
آپ مرادی ایٹی منہم تیڈی قرب سندی قیل قال سدا
بینے آخر تنگ تڑ اپڑ سپی نزن نہ نگین ھیں تنگیال سدا
اعظم تیش اشان اتاھان کرتال پلیا نہ دی یال سدا
نور یکا ظلمات والا جدان وچ خیال سمیٹ ا خلال آیا
شمس قمر داشعاع بہ شاید ویکہ میکون وبال آیا
کثرت سارہی کن دیہار نہ چہن سر مونجھ مدعول آیا

خيال ڪنو ن خود خيال ٿيهان جو ٻينڪ ٻڙ حال آيا
بانگ بيرنگي بره سڻائي بانگا بنکي بڙول آيا
ڪلمه پڙهه ڪي قسم ڪنو سڀ جڏهان اعظم نمين تمال آيا

٨ چشم سياه سجڻ دي ڪاهن ڪتا قليدي ڪيتي
آوي طالب مار نه ديبان جهت پلڪ دا جهيتي
رنڪر آدي رمز صحي ڪر همت هار نه هيتي
ماسوى الله محو ڪرائڻ سر دا سانگا سيتي
اعظم طالع تنهند انڪر اجولوڪ لياڪا ليتي

٩ ڪيني ڪميليان قهر ڪميند يان اهي ڪاليا ن دولڻ واليان
مشتاقاندي مارڻ ڪيتي مست تهن متواليان دولڻ واليان
خوف نه ڪوئي خطر ادلني خوبي هن خود خياليان دولڻ واليان
اعظم ويکه تي عبرت گهنندي اهي چاليان تنعزاليان دولڻ واليان

١٠ مکه موڙ ڻ تي مشتاق مارڻ سهي يار سجڻ دي ڪيا
چشمان جهڪن برن مشابي وچ ڪميل ديدار آڪات
سهنا صيد اسهنا سوهين سي سهنيان سر دارا ڪات

اعظم شان ميٺ ۾ مرشد دا کيتا رک ساريءَ اعتبار آکان
الله جي حب ۾ ڪين حقيقي جي نه مهر توُن ڄاڻ مجاز
وڃي وٽ وڏڙئي جو ساز ڄ سارو ساز
الستي روز ازل ۾ سيٺو عاشقن آواز
اعظم او تهون راز آ مخفي مير مجاز ۾

٢ ـله مجازي ۾ محوي ڏي حقيقيءَ هو ڪو
هت اچي ٿو جيئي سانهي محل کهين موٽيو
اهڙي ڏي هن ڏهي ٿي ٿو ڪامل اچي ڪو ڪو
اعظم عامن ڄاڻي ۾ دلبر آ ڏو ڪو

پيوءِ وڃي چو ڪو سياڻو ٿا نهي سڃري ٿي

٣ ـله مُلّون مير مجاز جي تو ڪي قاضي ڪانهي ڪا
محرم ناهن مجاز جو ته وڃهين خام خلل
جهلي جهلجر ڪين ڪيا ازلي هن ان جهل
خَلَقَ الانسان علىٰ صُورَتِه يو پلجن ڪمتري پل
مجازي هن مل اعظم مير مجاز جا

ٿيھڙ سڀئي سارين آ اعظم توڙي اٿئي
گھڻا يڪدل سان يقين پڙھ توبه استغفار
ڪناھ بيا ڪيتا بيدون بي شمار
ڪري ھا ڪنهن توبه تا تھو اُن جا ختيار
امت پي انھي جي ڪيئين جو آسيئي جو سردار
ساڻون ڪري موڪلين تڪي فعلن جو مختيار
علم آن اسرار پر جي سمجھين انھي سرڪي
ڪنهن مٿي سنهن الله کان بند آئين بيزار
پوندي ڪم ڪريم سان آقا در رب غفار
اعظم استغفار پڙھ تان ڪري پا نهنجو
وڏو پرور ڪندي پنهنجو جي جيئن پنهنجو
پاپي پاند پلو مرنٽ نهي ڏاتر اگيان سيڙو
سوڙھو گھمي سخي عجي وڃي ڪيهو ڪندو
اعظم اھي اندوه ڏسي ڏر الله کان
بندا پنهنجو عزائي کان تون پچي تي بري

جي جي ھن جھان کي تون ڇڏين نيٺ مري
موتي ھن مڪان تي تون ورندين ڪين وري
جڏھن منھن چڙھندين انھيءَ پر پوندءِ ڳچ ڳري
پر لھندءِ ڏيل پيري اعظر اشتغفار سان

تمت بالخير

فقط ٽائيٽل پيھج شھواجي پرنٽنگ پريس لاڙڪاڻي ۾ ڇپيو

اسان جا ڇپايل مقبول عام ڪتاب

خطبہ واعظ سان	رسالو ورنه وارو ۳ ۱-۰
مولوي غلام الرسول ۱-۱۲-۰	رسالو ورنهيو حصو ۳ ۱-۰
خطبہ رسولي ۰-۱۲-۰	گلدستو گلال ۰-۱-۰
خطبہ قلمي ۰-۳-۰	تفسير تکوير الايمان
ديوان جهدوگي ۰-۳-۰	ڦي پاره ۰-۹-۰
ڪلام جهدوگي ۰-۳-۰	ديوان مسڪين ۰-۲-۰
رسالو جهدوگي ۰-۲-۰	ديوان اصغر ۰-۲-۰
گلزار جهدوگي ۰-۳-۰	مرثي جي تڪرار ۰-۱-۰
جرباب جهدوگي ۰-۲-۰	ايسر جي آهه ۰-۱-۳
گلدستو جهدوگي ۰-۲-۰	حالات نبوي ۰-۸-۰
ديوان شورل ۰-۳-۰	ڪوارلج حضرت علي ۱-۸-۰
لعلي محمود قادري ۰-۶-۰	حقوق الوالدين ۰-۶-۰
زلمجا سنڌي وڏو ۱-۰-۰	ڪارڪسب الصواب ۰-۳-۰
زلمجا سنڌي ننڍو ۰-۶-۰	ديوان آسو ۰-۱۰-۰

پڻا بہ هرقسم جا ڪتاب موجود آهن

واپارين کي خاص ڪميشن ڏبي

ويڙهومل ڪنڊنمل پبلشر بوڪ سيلر لاڙڪاڻو